

Но защото растениенцето е йоще слабо, като малко дѣтенце, не може самичко да се храни. Трѣба да има нѣкои да го насучи, като агънце. И дѣдо Господь, както на агънцето е далъ майка съ пълно виме съ млѣко, така и на рзстението е далъ виме съ млѣко. Това виме сж неговитѣ двѣ половинки отъ ядката, които се държатъ отъ двѣтѣ му страни. Тѣхната ядка се размеква отъ влагата, става на млѣко и това млѣко отива въ него и го храни и денемъ и нощемъ. И то расте, но расте сѣ въ земята. Като поотрасте подъ земата, коренчето му хване да пуца жилчици, които сѣ забиватъ надолу въ земята. На сѣка жилчица на вършеца има като устица и съ тѣзи устица тя смучи храна отъ земята.

— Ами каква храна смучи, дѣдо, изъ земята, рѣче Цвѣтко, когато въ земята нѣма храна?

За него, Цвѣтко, има храна въ земята и то ето каква му е храната: като удари дъждь или ний полѣмъ земята около му, въ земята има *такива нѣща*, които се растопявжтъ въ водата като *солъ* и съ тая вода, въ която сж растопени тия нѣща, растението се храни — исмуква ги съ коренчетата си, както агънцето сучи млѣко.

— А ми какви сж тѣзи нѣща, дѣдо? рѣче Звѣзда.

— Тѣ сж много Звѣздке, и — различни: ако хванж да ти рзказвамъ за тѣхъ, ти не можешъ ги разбра. Тѣ сж ония нѣща, които *оставжтъ въ пепела*, що остава на огнището, когато изгорѣжтъ дървата, но ти за това ще учишъ, когато отидешъ въ голѣмото училище.